

[Els Van Steenberghe](#)

Theater om blij van te worden

10/08/2014 om 16:17 - Bijgewerkt om 16:17

Bron: Knack Focus

Comp. Marius zet de tanden in Beaumarchais' trilogie over de barbier Figaro. Dat het werk uit de 18de eeuw dateert, weerhoudt de Mariusrakkers er niet van om er een echt theaterfeest én een ode aan de passionele liefde van te maken.

The Play = Figaro

Gezelschap = Comp. Marius

In een zin = Geweldig goed en grappig theater over onze onstilbare honger naar passionele liefde

Hoogtepunt = Terwijl er druk gekibbeld wordt tussen de bezoeker, de dokter en de dokters pleegdochter trachten de bezoeker en de pleegdochter een amoureuus afspraakje te maken. Een fantastische deurenkomediescène-zonder-deuren.

Score = * * * *

Quote: 'Weeral een toneelstuk! We leven toch echt in een triestige tijd! Wat heeft onze moderne tijd nu al voortgebracht? Niks. Alleen maar brot: vrijheid van denken, ontspanning, elentriek, verdraagzaamheid, inenting, tonic, den encyclopedie en toneelstukken.'

Terwijl het Middelheimmuseum in een moeras veranderde en dikke druppels langs de toeschouwers' foielelijke maar perfect waterdichte poncho's gleden, speelden de acteurs van Comp. Marius de sterren uit de natte hemel. Ze deden dat met zo veel overtuiging en spelplezier dat de gutsende regen de theaterpret niet bedierf maar zelfs groter maakte.

Precies omdat de acteurs regenjassen en rubberen overschoenen bovenhaalden en soms schalks naar de nattigheid verwezen in hun replieken terwijl ze net niet op het spekgladde gazon uitgleden. In de regen doen alsof je een barbier (of schone maagd) in het warme zuiden bent, is misschien wel nog geestiger dan Beaumarchais' komedies onder een stralende zomerzon opvoeren. Ook het kijkplezier is intenser: je geniet met nog meer respect van die moedige mensen die zich de ziel uit het lijf spelen.

Want dat is wél een voorwaarde: openluchttheater in de gietende regen kan pas overleven als het verhaal steengoed is, het decor fantastisch is en het spel simpelweg sprankelend. Aan deze criteria voldoet Comp. Marius' *Figaro* met gemak. Waas Gramser en Kris Van Trier (samen

Comp. Marius) bewerkten *Le barbier de Séville* (1775) en *Le mariage de Figaro* (1784) tot maar liefst vier uur toneel, weliswaar met een smakelijke pauze tussen de twee stukken. Ze trommelden Evelien Bosmans, Maaike Neuville, Frank Dierens en Koen Van Impe op als uitmuntende medespelers én vroegen aan Thijsje Strypens en Dorothée Catry om de kostuums te ontwerpen. Zelden zulke mooie kostuums gezien die een zweem van historische correctheid bezitten, prachtig gesneden zijn, uit zichtbaar kostbare stoffen vervaardigd zijn en onbeschaamd bont en frivol zijn zonder schreeuwerig te worden. Zoveel kostuumpracht kan je enkel in een sober decor laten floreren. En dus werd er niets meer dan een enorme sierlijst (die in oudere schouwburgen het podium omrandt) in het Middelheimpark neergepoot, als een extra beeldhouwwerk waaronder gespeeld én vrolijk vals gezongen kan worden. (Zowel Mozart als Rossini verwerkten Beaumarchais' Figaro tot opera's waaruit Comp. Marius de bekendste aria's met verve verbasterd tot hilarische koor- en Sprechgesang-momenten.)

In dit knappe kader maak je kennis (of herbeleef je) het meesterschap van Beaumarchais: zijn verhalen zijn een aaneenschakeling van amoureuze verlangens, misverstanden, afgunst en bedrog. Daardoor blijven ze herkenbaar, ook al spelen ze zich in lang vervlogen tijden af. Zijn personages zijn herkenbare karakters maar met een te zorgvuldig uitgewerkte psychologie om louter typetjes te zijn. Dit maakt *Figaro* tot geweldig goed en grappig theater over onze onstilbare honger naar liefde.

Els Van Steenberghe

Meer info: www.marius.be